

ת"פ 705/04 - מדינת ישראל נגד מוחמד אל עואדה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-04-705 מדינת ישראל נ' אל עואדה
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד דוד
	נגד
	מחמד אל עואדה
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד בר עוז

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) והזק לרכוש בمزיד, לפי סעיף 452 לחוק.

תמצית העובדות היא כי ביום 21.11.16 נהג המתלון בכיבש, עת הגיע הנאשם במהירות לצומת. בעקבות כך, צפר המתלון לנאשם, על מנת למנוע התנגשות. בתגובה, הנאשם חסם באמצעות רכבו את רכב המתלון, ויצא מרכבו. הנאשם ניגש לרכב המתלון, פתח את הדלת הימנית קדמית, ונכנס לרכב. או אז, הכה הנאשם את המתלון באגרופים בכל חלקיו גופו. המתלון יצא מן הרכב כדי להימלט מן הנאשם. מיד ובஸוך הוציא הנאשם מוט ברזל מתא המטען של הרכב. המתלון נמלט מהמקום והנאשם השיב את המוט לרכבו, נכנס לרכב והמשיך בנסעה. כתוצאה ממשי הנאשם נשברו משקפי המתלון, נקרעה חולצתו ונגרמה לו חבלה בדמות סימן אדום בזרת ימיין.

הנאשם כפר באישום וטען כי היה ייכוח, המתלון הוא שחසם את רכבו, ולא בוצעו העבירות.

מטעם התביעה העיד המתלון, וכן הוגש תМОנות המתעדות את מצג הרכבים בזמן האירוע, ואת הנזקים שנגרמו למתלון. כמו כן, הוגש DISK שיחת המתלון עם מוקד 100 של המשטרה, והוגשה הودעת הנאשם.

מטעם ההגנה העיד הנאשם, וכן הוגשה הודעת המתלון.

לאחר בוחנת הראיות כולם, אני סבורה כי הتبיעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר.

אני מוצאת כי עדות המתלוון הייתה מהימנה ביותר.

המתלוון העיד כי נ Heg בצומת בשעת עומס, כאשר הנואם פרץ במהלך הנסיעה השמאלית, لكن צפר בחזקה ובאריכות. הנואם החל בצעקות, והמתלוון ענה לו בכעס, והמשיך בניסיעתו. כעבור 300-200 מ', הגיע שוב רכב הנואם מיימינו וחסם אותו. המתלוון הבחן כי היו ברכב כמה נוסעים. תוך כדי כך, הנואם יצא מרכבו, פתח את דלת הנוסע ברכב המתלוון, נכנס לרכבו והחל מכח אותו באגופים לכיוון הפנים והחזה, בעודו יושב במושב הנהג. המתלוון ניסה לגונן על פניו בזרועותיו, עד ששחרר עצמו מଘורת הבטיחות ונמלט החוצה מן הרכב. בשעה שהLEN לאחר מכן, בנגדו לכיוון נסיעתו, הבחן כי הנואם ניגש לתא המטען של הרכב הנואם, והוציא משזו מטאלי, שהיה בצד שמינדרית כמו מוט. המתלוון החל לירות לאחר מכן, תוך שיצלים את הנואם, והבחן כי חברו של הנואם באים אליו להרגיעו. בעקבות זאת, הנואם החיזיר את החפץ לרכבו. המתלוון התקשר בשלב זה למשטרה ורצה למסור את מסטרו הרישוי של הרכב הנואם, אך חברו של הנואם הסתרו מפניו את הלוחית. המשטרה הגעה כעבור 40 דקות לעיר והוא הופנה להגשת תלונה בתחנה. כשהגיעו תלונתו, מסר למשטרה את משקפיו שנשברו מן המכונית, חולצתו שנקרעה כתוצאה מלפיתה הנואם בצווארנו, וצילום אצבעו שנחבלה. המתלוון הסביר כי לא היה יכול להימלט עם רכבו מן הנואם, כיון שרכב הנואם חסם את דרכו ואילו בכיוון השני היו רכבים שעמדו בעומס תנועה.

המתלוון תיאר כי אופן הנהיגה של הנואם היה מסוכן, וכי נ Heg בלאימות קשה, אך לצד עצם טיפול האירוע לא ניסה להשחרר את פניו הנואם, והודיע לבית המשפט כי איןנו מעוניין שהנאם יענש בחומרה, אלא רצונו שייחסוב על מה שעשה כדי שיעשה תיקון (עמ' 11). בנוסף, המתלוון לא הכחיש שכעס על הנואם, ואישר כי יתכן בהחלט שאף קילל אותו (עמ' 12, עמ' 18).

הנאם טען כי המתלוון אדם חזק מאד, ספורטאי בעבר, ומתחן כך ביקש ללמידה על אי סבירות טענותיו. ואולם, לא התרשםתי כי אלה הם פניו הדברים. המתלוון לא התכחש להיווטו אדם חזק, אך בכך אין כדי לשולות את האפשרות שהותקף, בעודו ישב בתוך רכבו, כפי שתיאר. ביחסו לכך הם פניו הדברים, שעה שהנאם עצמו הוא אדם גבוה, רחב כתפיים וחזק לא הרבה פחות מהתלוון. גם הטענה לפיה העדר חבלות על גופו של המתלוון מלמד על חוסר מהימנותו, אינה משכנעת. ראשית, כן נגרמו חבלות ונזקם למתלוון בדמות סימן אדום בזרת, קרע בצווארו חולצתו, וшибירת משקפיו. שנית, המתלוון הסביר כי הגן על עצמו בזרועותיו, וכן הסביר כי בהיווטו אדם ספורטיבי לא נמצא לפניו לטיפול רפואי.

הנאם ניסה לעורר את מהימנות המתלוון בטענה שקיימות סתרה פנימית בין גרסאותיו, בנוגע לאופן הנסיעה של הנואם. נטען כי בעוד שבחקירה טען כי רכב הנואם חסם אותו "מלול", הרי בעדותו טען שרכב הנואם הגיע מצד ימין שלו. בנגדו לנטען, איןני מוצאת כי מדובר בסתרה ממשית, ואין בה כדי לעורר ספק בעניין מהימנותה. בכל מקרה, המתלוון העיד כי רכב הנואם חסם אותו, וייתכן שם שנחחסם מן הצד, באלבסטון, הסביר זאת כמובן נחסמ "מלול". יש להזכיר כי שפט האם של המתלוון היא אנגלית, וניכר כי העברית פחות שגורה בפיו. יתכן בהחלט שלא דיבק בלשונו. מה שברור הוא כי על פי תמונות שצולמו תוך כדי המתלוון (ת/3), רכב הנואם סיטה באלבסטון תוך הנסיעה

השמאלי שבו עומד רכב המתלון, ואני רואה כל דרך לטעון כי המתלון הוא שחස את הנאשם. לדעתו, התמונות מראות בבירור כי רכב הנאשם חודר לניב השמאלי ומפריע לרכב המתלון לנوع בחופשיות קדימה.

צוהר נוסף ואוונטי למצוות של המתלון בעת האירוע, יש בהקלטה שיחת הטלפון שלו למוקד 100 של המשטרה. באותה שיחה נשמע המתלון כשהוא נסער, ומתאר כיצד הותקף.

התמונות (ת/3), אף הן מוכיחות את מהימנות המתלון, שכן הן מתישבות עם תיאורו כי ברוח מהרכב, וניסיה לצלם את רכב הנאשם על מנת להגדיל את התצלום ולמסור את מספר הרישוי למוקד 100. בתמונות נראה הנאשם כשהוא צועד לעבר המתלון, בכיוון הפוך לכיוון הנסעה, זאת בשעה שלא הייתה לו כל עילה לעשות כך, אלא אם התקoon להסלים את העימות.

כללו של דבר, גרסת המתלון הייתה מהימנה, סדרה ומוגבה בראיות.

מול ראיות התביעה, ניצבת גרסת הנאשם לבדה, והיא רצופת קשיים.

ה הנאשם העיד באופן לעומתי, תשוביתו היו מתפלמסות, והוא עסוק בהתנצלות עם ב"כ התביעה והפניה שאלות אליה, בתשובה לשאלותיה.

ה הנאשם שינה גרסתו, לא כל הסבר. בתחילת טען כי היה יכול בין המתלון, אך לא היה מגע פיסי ביניהם (עמ' 27 ש' 2). לאחר מכן, הודה כי היו "דחיפות" בין המתלון, עד שאנשים אחרים הפרידו (עמ' 27 ש' 31), אך עמד על טענתו שלא היו ממש מכות ביניהם. עדותם עומדת בסתריה להודיעו שם אישר שהמדובר (ת/5 ש' 21).

ה הנאשם חזר שוב ושוב על טענותיו שאליו הייתה אמת בגרסת המתלון, היה עליו לлечת לבת חולים, ולהיבדק. לדעתו, אין בטענה זו כל ממש. כבר הבהיר כי נמצא חבלה באצבעו של המתלון ונשברו משקפיו. כשבועת הנאשם עם עובדה זו, השיב כי אכן יודע כיצד נגרמו תוצאות אלה, ולא סיפק שום הסבר סביר.

טענה נוספת שהעלתה הנאשם היא כי לא נמצא טביעות אצבע שלו ברכב המתלון. אני ערלה לעובדה זו, אך לדעתו אין בה כדי לשלול את ההתרחשויות, שכן לא פעם נתקלים אנו במקרים בהם לא נמצא טביעות אצבע, הגם שעולה מן הראיות כי העבירה בוצעה.

על הילך רוחו של הנאשם בעת האירוע ניתן ללמידה מתשובתו, כשהשאיל האם אוירע זה של מריבה עם נהגים בכביש רג'יל עברו, והשיב "זה רملה. אני מרמלה, כל אחד שהיה פה יוכל יבוא לפה, אז לא תספיקו לא תגמרו זה יהיה 7/24" (עמ' 29 ש' 17). יש לציין כי הנאשם סתר עצמו, וטען לאחר מכן, כי האירוע היה חריג עבורי, אך בכך יש כדי לעורר תמייהה על גרסתו בחקירה במשטרה, יומיים לאחר האירוע, שם פתח בטענה שאינו יודע כלל במה מדובר, ואני זוכר את

הנאשם העיד כי ביום האירוע היו עמו עוד שני אחרים, שעבדו עמו באותו אתר בנייה, אולם הסיע לתחנה המרכזית. שניים אלה אף תועדו בתמונות (ת/3), כמו שעומדים בסמוך לרכבים, שעה שהמתلون נמלט מרכבו, כך שברור שהיה עדים להתרחשות. ואולם, הנאשם בחר שלא להביעם לעדות מטעמו, אף כי לכארה, היה בכוחם לשפוך אוור על האירוע. הנאשם נשאל מדוע לא פעל להבאתם, ותשובתו היא כי לא צפה שהמתلون יגיש תלונה במשטרת. כמובן, בכך אין כדי להסביר מדוע העד נמנע מאייתור העדים לאחר שכבר ידע כי מתנהלת חקירה משטרתית. כמובן, הימנעותו של הנאשם מהבאת ראיות הגנה שנן בשליטתו, צריכה להיזקף לחובתו, ויצירת הנחה שראיות אלה, אילו הובאו, היו תומכות בהפלתו (ע"פ (מרכז) 06-10-29284 מ"ד"י נ' חאג' יחיא (3.11.10); ע"פ 3947/12 (סלách נ' מ"ד"י, נבו מיום 10.12.12), ואני מוצאת עילה לחרוג מכלל זה.

הנה כי כן, גרסת הנאשם הייתה בעייתית ביותר.

לצד האמור, אני מוצאת כי לא הוכח סעיף 8 לעובדות האישום, שם נרשם כי הנאשם נטל מוט ברזל מרכבו. בעניין זה, העיד המתلون בהגנותו, כי ראה שהוא "מטאלי", בעל צורה "צולינדרית", אך לא ראה מה בדיקת היה אותו חפץ. מצד שני, הנאשם מכחיש שנטל מרכבו חפץ במטרה לתקוף את המתلون. בנסיבות הללו, וכיון שאין מחלוקת על כך שהנאשם השיב את אותו חפץ לתא המטען מיד לאחר מכן, יש מקום לאפשר לו להונאות מן הספק בעניין זה.

סיכומו של דבר, הוכח האישום מעבר לכל ספק סביר, למעט הנסיבה המפורטת בסעיף 8 לעובדות האישום.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, י' סיון תשע"ט, 13 יוני 2019, במעמד הצדדים.